

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการศึกษามีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย

1.1 ข้อมูลทั่วไป

1.2 ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

1.3 การได้รับข่าวสารการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

2.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการค้นหาปัญหาและตัดสินใจ

2.2 การมีส่วนร่วมในการวางแผน

2.3 การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

2.4 การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์

2.5 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มศึกษา

1.1 ข้อมูลทั่วไป

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=145)	ร้อยละ (100)	
เพศ			
ชาย	71	49.0	
หญิง	74	51.0	
อายุ (ปี)			
15-25	22	15.2	$\bar{X} = 42.13$
26-35	22	15.2	
36-45	50	34.5	
46-55	25	17.2	
56 ปี ขึ้นไป	26	17.9	
ระดับการศึกษา			
ไม่ได้เรียน	4	2.8	
ประถมศึกษา	93	64.1	
มัธยมศึกษาตอนต้น	15	10.3	
มัธยมศึกษาตอนปลาย	7	4.8	
ปวช, ปวส	14	9.7	
อนุปริญญา,ปริญญาตรี			
และสูงกว่าปริญญาตรี	12	8.3	

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้(ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (N=145)	ร้อยละ (100)	
อาชีพ			
เกษตรกรกรรม	20	13.8	
ค้าขาย	23	15.9	
รับจ้าง	60	41.4	
ข้าราชการ	6	4.1	
ไม่ได้ทำงาน	25	17.2	
อื่นๆ ได้แก่แก่นักเรียนนักศึกษา	11	7.6	
รายได้(ต่อเดือน)			
ต่ำกว่า 2,000	68	46.9	$\bar{X}=3,606.48$
2,001-4,000	34	23.4	
4,001-6,000	27	18.6	
6,001-8,000	3	2.1	
8,001-10,000	4	2.8	
10,001 -24,000	9	6.2	

จากตาราง 1 กลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งเป็นเพศหญิง ร้อยละ 51 มีอายุ 36-45 ปี มากที่สุด ร้อยละ 34.5 รองลงมาอายุ 56 ขึ้นไป ร้อยละ 17.9 และอายุ 45-55 ปี ร้อยละ 17.2 ตามลำดับ อายุเฉลี่ย 42.13 ปี ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 64.1 รองลงมาคือ มัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 10.3 และปวช.ปวส. ร้อยละ 9.7 มีอาชีพรับจ้างมากที่สุด ร้อยละ 41.4 รองลงมาคือ ไม่ได้ทำงาน ร้อยละ 17.2 และค้าขาย ร้อยละ 15.9 ตามลำดับ มีรายได้ต่ำกว่า 2,000 บาทต่อเดือนมากที่สุด ร้อยละ 46.9 รองลงมาคือ 2,001-4,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 23.4 และรายได้เฉลี่ย 3,606.48 บาทต่อเดือน

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการเลี้ยงสุนัขและแมวในครัวเรือน การถูกสุนัขกัด

สุนัขและแมวในครัวเรือน	จำนวน (N=145)	ร้อยละ (100)
สุนัขและแมวในครัวเรือน		
เลี้ยง	68	46.9
1-2 ตัว	(46)	(67.6)
3-4 ตัว	(17)	(25.0)
5 ตัวขึ้นไป	(5)	(7.4)
ไม่ได้เลี้ยง	77	53.1
การถูกสุนัขกัด		
เคย	59	40.7
ไม่เคย	86	59.3

จากตาราง 2 กลุ่มตัวอย่างเกินครึ่งไม่ได้เลี้ยงสุนัขและแมว ร้อยละ 53.1 จำนวนสุนัขและแมวที่เลี้ยงมากที่สุดคือ 1-2 ตัว ร้อยละ 67.6 และไม่เคยถูกสุนัขกัด ร้อยละ 59.3

1.2 ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

ตาราง 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคะแนนความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า (N=145)	ตอบถูก		ตอบผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.ประเภทของสัตว์ที่ป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้าได้	142	97.9	3	2.1
2.การติดต่อของโรคพิษสุนัขบ้า	141	97.2	4	2.8
3.วิธีการติดต่อของโรคพิษสุนัขบ้ามาสู่คน	141	97.2	4	2.8
4.การเสียเงินเมื่อนำสุนัขและแมวไปรับการ ฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	121	83.4	24	16.6
5.การรักษาโรคพิษสุนัขบ้าของสุนัขและแมว	118	81.4	26	17.9
6.การรักษาโรคพิษสุนัขบ้าของคน	106	73.1	39	26.9
7.การฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าของสุนัขและแมวครั้งต่อไป	105	72.4	40	27.6
8.อายุของสุนัขและแมวที่จะต้องฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าในครั้งแรก	71	49.0	71	51.0
9.เชื้อที่เป็นสาเหตุของโรคพิษสุนัขบ้า	51	35.2	94	64.8
10.ความหมายของโรคพิษสุนัขบ้า	48	33.1	96	66.2
11.ลักษณะของโรคพิษสุนัขบ้า	14	9.7	131	90.3
12.การป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	8	5.5	137	94.5
13.อาการของโรคพิษสุนัขบ้าในสุนัขและแมว	2	1.4	143	98.6
14.การดูแลตนเองเมื่อถูกสุนัขและแมวกัด	1	0.7	144	99.3

คะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 52.7

จากตาราง 3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนความรู้มากเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า ร้อยละ 72.4-97.9 จำนวน 7 ข้อ เช่น ประเภทของสัตว์ที่ป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้าได้ การติดต่อของโรคพิษสุนัขบ้า เป็นต้น และมีคะแนนความรู้น้อยเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้าร้อยละ 0.7-49 จำนวน 7 ข้อ เช่น การดูแลตนเองเมื่อถูกสุนัขกัด อาการของโรคพิษสุนัขบ้าในสุนัขและแมว การป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า และลักษณะของโรคพิษสุนัขบ้า เป็นต้น

1.3 การได้รับข่าวสารการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า
 ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการได้รับข่าวสารการประชาสัมพันธ์
 แหล่งข่าว และเรื่องของข่าวสารที่ได้รับเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

ข่าวสารการประชาสัมพันธ์	จำนวน	ร้อยละ
การได้รับข่าวสาร (N=145)		
1. ไม่เคย	16	11.0
2. เคย	129	89.0
แหล่งข่าวที่ได้รับข่าวสาร (N=129) (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
1. หอกระจายข่าว	93	72.1
2. โทรทัศน์	64	49.6
3. วิทยู	51	39.5
4. เจ้าหน้าที่	21	16.3
5. สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น โปสเตอร์ แผ่นพับ ฯ	16	12.4
6. เด็กนักเรียน	1	0.8
7. อื่นๆ ได้แก่ เพื่อนบ้าน ครู อสม. รดประชาสัมพันธ์	8	6.2
เรื่องของข่าวสารที่ได้รับ (N=129) (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
1. การแนะนำให้ฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทุกตัว	109	84.5
2. สถานที่จะนำสัตว์ไปรับการฉีดวัคซีน	53	41.1
3. อันตรายของการถูกสุนัขหรือแมวที่สงสัยป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้ากัด	42	32.6
4. โรคพิษสุนัขบ้าเป็นโรคติดต่อจากสัตว์มาสู่คนที่อันตรายร้ายแรง ยังไม่มียารักษาได้	34	26.4
5. การป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	33	25.6
6. สัตว์เลี้ยงถูกควายนมทุกชนิดเป็นโรคนี้ได้	24	18.6
7. การปฐมพยาบาลตนเองที่ถูกวิธีเมื่อถูกสัตว์กัด	19	14.7
9. การแนะนำการควบคุมประชากรสัตว์โดยการคุมกำเนิดหรือทำหมัน	9	7.0
10. สถานที่ที่แจ้งเมื่อพบสุนัขหรือสัตว์ที่อาจก่อให้เกิด อันตรายของโรคพิษสุนัขบ้าแก่ประชาชน	7	5.4
11. อื่นๆ ได้แก่ จากประสบการณ์ของตนเอง	1	0.8

จากตาราง 4 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า ร้อยละ 89 ส่วนใหญ่เคยได้รับข่าวจากหอกระจายข่าวมากที่สุดร้อยละ 72.1 รองลงมาคือ โทรทัศน์ ร้อยละ 49.6 และวิทยุ ร้อยละ 39.5 เรื่องโรคพิษสุนัขบ้าที่ได้รับทราบมากที่สุดคือการแนะนำให้นำสัตว์เลี้ยงไปฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทุกตัว ร้อยละ 84.5 รองลงมาคือสถานที่จะนำสัตว์ไปรับการฉีดวัคซีน ร้อยละ 41.1 และอันตรายของการถูกสุนัขหรือแมวที่สงสัยป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้ากัด ร้อยละ 32.6

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามแหล่งข่าวที่ต้องการให้มีการ
ประชาสัมพันธ์และประเภทของบุคคลที่ต้องการขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับ โรคพิษสุนัขบ้า

แหล่งข่าวและประเภทของบุคคล (N=145)	จำนวน	ร้อยละ
แหล่งข่าวที่ต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
1. หอกระจายข่าว	90	62.1
2. โทรทัศน์	50	34.5
3. วิทยุ	44	30.3
4. เจ้าหน้าที่	42	29.0
5. สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น ไปสเตอร์ แผ่นพับ ฯ	23	15.9
6. เด็กนักเรียน	17	11.7
7. อื่นๆ ได้แก่ การเรียกประชุมลูกบ้าน การอบรม ให้ความรู้	6	4.1
ประเภทของบุคคลที่ต้องการขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับ โรคพิษสุนัขบ้า (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
1.เจ้าหน้าที่	98	67.6
2. อสม.	47	32.4
3. ผู้ใหญ่บ้าน, ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน	40	27.6
4. อาสาสมัครปศุสัตว์	17	11.7
5. อบต.	14	9.7
6. อื่นๆ ได้แก่ แพทย์ของโรงพยาบาล	5	3.5

จากตาราง 5 แหล่งการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้าที่ต้องการมากที่สุดคือ หอกระจายข่าว ร้อยละ 62.1 รองลงมาคือ โทรทัศน์ ร้อยละ 34.5 และวิทยุ ร้อยละ 30.3 บุคคลที่ต้องการขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้ามากที่สุดคือ เจ้าหน้าที่ ร้อยละ 67.6 รองลงมาคือ อสม. ร้อยละ 32.4 และผู้ใหญ่บ้าน ร้อยละ 27.6

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

2.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนในการค้นหาปัญหาและตัดสินใจ

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและตัดสินใจ

การมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและตัดสินใจ (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การทราบว่ามีผู้ถูกสุนัขกัดในหมู่บ้าน	125	86.2	20	13.8
2. การรับทราบสถานการณ์โรคพิษสุนัขบ้าในหมู่บ้าน	123	84.8	22	15.2
3. การสังเกต สอดส่องสุนัขจรจัด และเร่ร่อน	123	84.8	22	15.2
4. การปรึกษากันในครอบครัวเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า	97	66.9	48	33.1
5. การปรึกษากับเพื่อนบ้านหรือชุมชนเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า	83	57.2	83	57.2
6. การแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อพบสุนัขที่สงสัยป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้า	53	36.6	92	63.4
7. การถามความต้องการด้านบริการฉีดวัคซีน ทำหมัน ฉีดยาคุมกำเนิด แก่สุนัขและแมวของเพื่อนบ้าน	49	33.8	49	33.8
8. การปรึกษาเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า	42	29.0	103	71.0

จากตาราง 6 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากในด้านการตัดสินใจและค้นหาปัญหา ร้อยละ 66.9-86.2 จำนวน 4 ข้อ รองลงมา มีคะแนนการมีส่วนร่วมปานกลาง ร้อยละ 33.8-57.2 จำนวน 3 ข้อ และมีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อย ร้อยละ 29 จำนวน 1 ข้อ คือ การปรึกษาเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า

2.2 การมีส่วนร่วมในการวางแผนการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการวางแผน

การมีส่วนร่วมในการวางแผน (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. การเสนอวิธีจัดการกับสุนัขที่กัดคนในหมู่บ้าน	24	16.6	121	83.4
2. การเสนอวิธีจัดการกับสุนัขจรจัดที่เข้ามาในหมู่บ้าน	23	15.9	122	84.1
3. การเสนอวิธีป้องกันไม่ให้สุนัขกัดคนในหมู่บ้าน	23	15.9	122	84.1
4. การเสนอวิธีการสำรวจหาสุนัขหรือแมวที่ได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	23	15.9	122	84.1
5. การมีโอกาสเลือกวิธีคุมกำเนิดให้สุนัขและแมว	20	13.8	125	86.2
6. การเสนอวิธีค้นหาสุนัขหรือแมวที่ได้รับการคุมกำเนิด	18	12.4	127	87.6
7. การเสนอแนะสถานที่ที่จะให้สุนัขและแมวเข้ารับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	16	11.0	129	89.0
8. การเสนอแนะวันที่ที่จะให้สุนัขและแมวเข้ารับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	10	6.9	135	93.1
7. การระดมทุนจากหมู่บ้านมาจัดตั้งเป็นกองทุนวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	9	6.2	136	93.8

จากตาราง 7 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อยในการวางแผนทุกข้อ ร้อยละ 6.2-16.6

2.3. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการปฏิบัติการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ

การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.การไม่ทิ้งขยะตามที่สาธารณะเพื่อปล่อยให้ย่อยสลายเอง	137	94.5	137	94.5
2.การไม่เหย่สุนัขให้โม โท	133	91.7	12	8.3
3.การ ให้ความช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัวเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ข่วน เลีย	133	91.7	12	8.3
4.การ ไม่นำสุนัขและแมวมารปล่อยที่วัด โรงเรียนหรือที่สาธารณะ	132	91.0	13	9.0
5.การ ไม่เข้าไปเล่นกับสุนัขจรจัดหรือสุนัขที่ไม่ทราบประวัติการ ฉีดวัคซีน	128	88.3	17	11.7
6.การพบแพทย์เพื่อปรึกษาเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย**	52	88.1	7	11.9
7.การ ไม่ช่วยล้างคอสุนัขและแมวเมื่อมีอะไรติดคอ	127	87.6	18	12.4
8.การ ไม่ทิ้งเศษอาหารบริเวณบ้านให้แก่สุนัขหรือแมวที่ผ่านไปมา บริเวณบ้าน	115	79.3	30	20.7
9.การเผยแพร่ความรู้เรื่อง โรคพิษสุนัขบ้าแก่ครอบครัว	114	78.6	31	21.4
10.การ ให้ความช่วยเหลือเพื่อนบ้านเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย	113	77.9	32	22.1
11.การนำสุนัขและแมวมารับบริการเมื่อเจ้าหน้าที่มาให้บริการที่ หมู่บ้าน*	50	73.5	18	26.5
12.การชักชวนเพื่อนบ้านให้นำสุนัขหรือแมวไปฉีดวัคซีน	104	71.7	41	28.3
13.การเผยแพร่ความรู้เรื่อง โรคพิษสุนัขบ้าแก่เพื่อนบ้าน	100	69.0	45	31.0
14.การนำสุนัขหรือแมวทุกตัวไปรับการฉีดวัคซีนตามกำหนด เสมอ*	46	67.6	22	32.4
15.การย้ายหรือขังที่แสดงการฉีดวัคซีนเมื่อ ได้รับการฉีดวัคซีน แล้ว*	46	67.6	22	32.4
16.การล้างแผลเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย**.	36	61.0	23	39.0
17.การเลี้ยงสุนัขและแมวไว้ในบริเวณบ้าน*	37	54.4	31	45.6

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (ต่อ)

การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
18.การกักสุนัขหรือแมวไว้ดูอาการอย่างน้อย10วันเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย**	24	40.7	35	59.3
19.การแจ้งจำนวนสุนัขและแมวแก่อาสาปศุสัตว์*	65	44.8	80	55.2
20.การใส่ขี้เมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย**	21	35.6	38	64.4
21.การชักชวนเพื่อนบ้านให้ทำสุนัขและแมวไปคุมกำเนิด	49	33.8	96	66.2
22.การตัดหัวสุนัขและแมวหรือการแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อสงสัยว่าจะเป็นโรคพิษสุนัขบ้า	47	32.4	98	67.6
23.การจดจัดลักษณะสัตว์ที่กัดเพื่อติดตามหาเจ้าของเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัดข่วนเลีย**	18	30.5	41	69.5
24.การควบคุมจำนวนสุนัขและแมว*	17	25.0	51	75.0
25.การแจ้งจำนวนสุนัขและแมวจริงแก่อาสาปศุสัตว์	10	6.9	135	93.1
26.การเคยเป็นเจ้าหน้าที่อาสาโครงการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า	5	3.4	140	96.6

* ข้อมูลเฉพาะผู้ที่เลี้ยงสุนัขและแมว (N = 68)

** ข้อมูลเฉพาะผู้ที่เคยถูกสุนัขหรือแมวกัด (N = 59)

จากตาราง 8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากในการปฏิบัติ ร้อยละ 67.6-94.5 จำนวน 15 ข้อ รองลงมาคือ มีคะแนนการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติปานกลาง ร้อยละ 33.8-61 จำนวน 6 ข้อ และมีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อยในการปฏิบัติ ร้อยละ 3.4-32.4 จำนวน 5 ข้อ สำหรับข้อมูลผู้ที่เลี้ยงสุนัขและแมวพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากในการปฏิบัติ ร้อยละ 67.6-73.5 จำนวน 3 ข้อ ในเรื่อง การนำสุนัขและแมวมารับบริการเมื่อเจ้าหน้าที่มาให้บริการที่หมู่บ้าน การนำสุนัขและแมวไปรับการฉีดวัคซีนตามกำหนดเสมอ และการห้อยเหรียญแสดงเครื่องหมายเมื่อได้รับการฉีดวัคซีนแล้ว มีคะแนนการมีส่วนร่วมปานกลางในการปฏิบัติ ร้อยละ 54.5 จำนวน 2 ข้อ ในเรื่อง การเลี้ยงสุนัขและแมวไว้ในบริเวณบ้าน การแจ้งจำนวนสุนัขและแมวแก่อาสาปศุสัตว์ และมีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อยในการปฏิบัติ ร้อยละ 25 จำนวน

1 ข้อ ในเรื่องการควบคุมจำนวนสุนัขและแมว สำหรับผู้ที่เคยถูกสุนัขหรือแมวกัด พบว่า มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากในการปฏิบัติ ร้อยละ 88.1 จำนวน 1 ข้อ ในเรื่อง การพบแพทย์เพื่อปรึกษาเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ช่วน เลีย มีคะแนนการมีส่วนร่วมปานกลางในการปฏิบัติ ร้อยละ 35.6-61.0 จำนวน 3 ข้อ ในเรื่อง การล้างแผล การกักสุนัขหรือแมวไว้ดูอาการอย่างน้อย 10 วัน การใส่ยาเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ช่วน เลีย และมีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อยในการปฏิบัติ ร้อยละ 30.5 จำนวน 1 ข้อ ในเรื่อง การจดจำลักษณะสัตว์ที่กัดเพื่อติดตามหาเจ้าของเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ช่วน เลีย

2.4. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการรับผลประโยชน์

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์

การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.การรู้วิธีป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ตนเอง ครอบครัวและชุมชนลดการสัมผัสหรือการติดเชื้จากโรคพิษสุนัขบ้า	144	99.3	1	0.7
2.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ตนเอง ครอบครัวและชุมชนปลอดภัยจากโรคพิษสุนัขบ้า	144	99.3	1	0.7
3.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ลดการใช้เงินจากการป้องกันและรักษาโรค	143	98.6	2	1.4
4.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ลดโอกาสตายด้วยโรคพิษสุนัขบ้า	143	98.6	2	1.4
5.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้มีความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้ามากขึ้น	142	97.9	3	2.1
6.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้มีความสุข สัตว์ได้อย่างมีความสุข	139	95.9	6	4.1
7.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้มีการประสานงานระหว่างคนในชุมชนและเจ้าหน้าที่มากขึ้น	138	95.2	7	4.8
8.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ได้รับการช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เพิ่มมากขึ้น	121	83.4	24	16.6
9.การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้เป็นที่ยอมรับของชุมชน	115	79.3	30	20.7

จากตาราง 9 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากทุกข้อในการรับผลประโยชน์ ร้อยละ 79.3-99.3 เช่น การรู้วิธีป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า ทำให้ตนเอง ครอบครัว และชุมชน ลดการสัมผัสหรือการติดเชื้จากโรคพิษสุนัขบ้า การมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ตนเอง ครอบครัว และชุมชนปลอดภัยจากโรคพิษสุนัขบ้า และการมีส่วนร่วมในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าทำให้ลดการใช้เงินจากการป้องกันและรักษาโรค เป็นต้น

2.5. การมีส่วนร่วมของประชาชนในการประเมินผล

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคะแนนการมีส่วนร่วมในการประเมินผล

การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (N=145)	ใช่		ไม่ใช่	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1.การรับทราบว่าเป็นหมู่บ้านไม่มีข่าวของ โรคพิษสุนัขบ้า	130	89.7	15	10.3
2.การได้มีส่วนร่วมในการสังเกตว่าเป็นหมู่บ้านไม่มีการทុบตีหรือ ละทิ้งสุนัขในหมู่บ้าน	127	87.6	18	12.4
3.การทราบจำนวนของคนในหมู่บ้านที่เคยถูกสุนัขหรือแมวกัด	116	80.0	29	20.0
4.การได้มีส่วนร่วมในการสังเกตสุนัขจรจัดตามวัด โรงเรียนที่เพิ่ม ขึ้นหรือลดลง	115	79.3	30	20.7
5.การได้สังเกตการให้ความร่วมมือระหว่างประชาชนและเจ้าหน้าที่ ที่ในโรคพิษสุนัขบ้า	108	74.5	37	25.5
6.การได้สังเกตจำนวนสุนัขและแมวที่ไม่ได้รับการฉีดวัคซีน	101	69.7	44	30.3
7.การได้ติดตามความครอบคลุมในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เรื่องโรคพิษสุนัขบ้า	84	57.9	61	42.1
8.การติดตามคู่มือการผู้ที่ถูกสุนัขกัดเพื่อติดตามคู่มือการว่าเป็น อย่างไร	59	40.7	86	59.3
9.การถามเพื่อนบ้านถึงสาเหตุของการไม่นำสุนัขไปฉีดวัคซีน	58	40.0	87	60.0
10.การสังเกตจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการคุมกำเนิด	14	9.7	131	90.3
11.การนับจำนวนสุนัขและแมวที่ไม่ได้รับการฉีดวัคซีน	7	4.8	138	95.2
12.การนับจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการคุมกำเนิด	6	4.1	139	95.9

จากตาราง 10 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนการมีส่วนร่วมมากในการประเมินผล ร้อยละ 69.7-89.7 จำนวน 6 ข้อ รองลงมาคือมีคะแนนการมีส่วนร่วมปานกลางในการประเมินผล ร้อยละ 40-57.9 จำนวน 3 ข้อ และมีคะแนนการมีส่วนร่วมน้อยในการประเมินผล ร้อยละ 4.1-9.7 จำนวน 3 ข้อในเรื่องการสังเกตจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการคุมกำเนิด การนับจำนวนสุนัข และแมวที่ไม่ได้รับการฉีดวัคซีน และการนับจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการคุมกำเนิด

ส่วนที่ 3 ปัญหาและอุปสรรคของการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

3.1 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและตัดสินใจ พบว่า

3.1.1 กลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่ามิใช่ถูกสุนัขกัดในหมู่บ้านและไม่ทราบสถานการณ์โรคพิษสุนัขบ้าในหมู่บ้าน เนื่องจากไม่มีการประชาสัมพันธ์และไม่ทราบข่าวเพราะไม่ได้ออกจากบ้าน บางคนเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ในหมู่บ้าน จึงไม่ทราบว่าใครถูกกัด

3.1.2 การไม่ได้สังเกต สอดส่องสุนัขจรจัด และเร่ร่อน เนื่องจากไม่มีเวลา บางคนออกไปทำงานนอกบ้าน และคิดว่าสุนัขส่วนมากมีเจ้าของ บางคนไม่ค่อยได้มีโอกาสออกไปนอกบ้าน จึงไม่ได้สังเกต

3.1.3 การปรึกษากันในครอบครัวและเพื่อนบ้านเกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า ไม่ได้มีการปรึกษากันเนื่องด้วยไม่มีเวลา ไม่ได้สนใจ ไม่ใช่หน้าที่ของตน มักปรึกษากันเรื่องปากท้องมากกว่า บางคนไม่ได้เลี้ยงสุนัขจึงไม่สนใจ การแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อพบสุนัขหรือสัตว์ที่สงสัยว่าป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้า ไม่ได้แจ้งเจ้าหน้าที่ แต่บอกให้เพื่อนบ้านช่วยดู ถ้าเห็นว่าอาการคล้ายโรคพิษสุนัขบ้าให้กำจัดทิ้ง บางคนหลีกเลี่ยงเพราะกลัวถูกกัดแต่ไม่ฆ่า เพราะสงสาร จึงปล่อยให้ตายเอง บางคนไม่ทราบว่าควรไปแจ้งที่หน่วยงานใด

3.1.4 การสอบถามเพื่อนบ้านเกี่ยวกับความต้องการด้านบริการฉีดวัคซีน ทำหมัน ฉีดยาคุมกำเนิด แก่สุนัขและแมวพบว่า สาเหตุที่ไม่ได้ถามเนื่องด้วยไม่มีเวลา ไม่สนใจ และคิดว่าเจ้าของสัตว์ควรจะรับผิดชอบสัตว์ของตนเอง

3.1.5 การปรึกษาเจ้าหน้าที่เมื่อมีปัญหาโรคพิษสุนัขบ้า ไม่ได้ปรึกษาเนื่องจากไม่มีเวลา ไม่รู้จักเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ไม่เคยมาให้คำปรึกษา บางคนไม่ได้เลี้ยงสุนัข หรือปรึกษาโรคอื่นๆ และบางคนคิดว่า ไม่ใช่หน้าที่ของตน

3.2 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการวางแผน พบว่า

3.2.1 กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนะสถานที่ กำหนดวัน เวลาในการฉีดวัคซีนแก่สุนัขเมื่อมีการจัดกิจกรรมรณรงค์ในหมู่บ้านเนื่องด้วย เจ้าหน้าที่ และผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้กำหนดเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นเพียงผู้ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่เท่านั้น

3.2.2 การเลือกวิธีคุมกำเนิดแก่สุนัขและแมวพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วยให้เจ้าหน้าที่พิจารณาเอง บางคนไม่ได้เลี้ยงสุนัขจึงไม่สนใจ บางคนไม่ยอมคุมกำเนิดเนื่องจากต้องการลูกสุนัข

3.2.3 การเสนอวิธีจัดการกับสุนัขที่กักตน การเสนอวิธีป้องกันไม่ให้สุนัขกักตนในหมู่บ้าน การเสนอวิธีจัดการกับสุนัขจรจัดที่เข้ามาในหมู่บ้าน การเสนอวิธีการสำรวจหาสุนัขและแมวที่ได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า พบว่าไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วย ไม่มีเวลาไปทำงานนอกบ้าน ไม่มีความรู้ คิดว่าเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ในการประชุมหมู่บ้านกล่าวถึงแต่เรื่องการพัฒนาหมู่บ้าน กลุ่มตัวอย่างได้ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่อย่างเดียว และบางคนไม่สนใจ

3.2.4 การหาวิธีค้นหาสุนัขและแมวที่ได้รับการคุมกำเนิดพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วม เนื่องด้วยไม่สามารถสังเกตสุนัขที่ฉีดยาคุมกำเนิดได้ คิดว่าเจ้าของควรเป็นผู้ดูแลเอง และไม่มีเวลา

3.2.5 การระดมทุนจากหมู่บ้านมาจัดตั้งเป็นกองทุนวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า พบว่า ไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วยคิดว่า เป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ ขาดเงินในการระดมทุน เกรงว่าชาวบ้านจะไม่ให้ความร่วมมือ ต้องมีผู้นำ และทุกปีมี อสม. มาให้บริการฉีดฟรี จึงไม่จำเป็นต้องมีกองทุน ปริมาณการเลี้ยงสุนัขและแมวมีจำนวนน้อย บางคนไม่มีเวลาสนใจ และบางคนไม่ได้เลี้ยงสัตว์จึงไม่สนใจ

3.3 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ พบว่า

3.3.1 การนำสุนัขไปฉีดวัคซีนทุกตัว กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจากสุนัขหรือแมว ไม่สะดวกในการนำสุนัขและแมวไปฉีดวัคซีนตามสถานที่ที่กำหนด และไม่สามารถจับสุนัขและแมวได้ในวันที่เจ้าหน้าที่มาให้บริการ บางคนไม่ได้เลี้ยงสุนัขจึงไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าว

3.3.2 การนำสุนัขและแมวมารับบริการเมื่อเจ้าหน้าที่มาให้บริการที่บ้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วย ไม่ทราบเวลาที่แน่นอนที่เจ้าหน้าที่มาให้บริการ บางคนจับสุนัขและแมวไม่ได้ในวันที่มาให้บริการที่บ้าน บางคนไม่ได้เลี้ยงจึงไม่ได้มีส่วนร่วม

3.3.3 การห้อยเหรียญที่แสดงการฉีดวัคซีน เมื่อได้รับการฉีดวัคซีนพบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วยสุนัขหรือแมวจะชอบกัดเหรียญที่ห้อย สุนัขหรือแมวทำหายหรือขำรุค บางคนกลัวเหรียญหายจึงไม่ใส่ให้ บางคนคิดว่า สัตว์ไม่ได้ออกนอกบ้านจึงไม่จำเป็นต้องใส่

3.3.4 การนำสุนัขหรือแมวไปปล่อยที่วัด โรงเรียนหรือสถานที่สาธารณะ กลุ่มตัวอย่างมีส่วนร่วมเนื่องด้วยเพื่อนบ้านขอร้องให้เอาไปปล่อย และคิดว่าว่าจะดูแลให้ได้ดีกว่า และตนเองไม่มีเวลาเลี้ยง

3.3.5 การควบคุมจำนวนสุนัขและแมว พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วยสุนัขกำลังอยู่ในช่วงให้นมลูก มีความต้องการที่จะได้ลูกสุนัขอีก สุนัขหรือแมวบางตัวจับยาก

บางคนเลี้ยงสุนัขตัวผู้คิดว่าไม่จำเป็นต้องคุมกำเนิด และบางคนไม่ได้เลี้ยงสุนัขจึงไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าว

3.3.6 การเลี้ยงสุนัขและแมวไว้ในบริเวณบ้าน พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วย สงสารที่จะต้องกักขังสัตว์ เกรงว่าสัตว์จะเกิดความเครียด กลัวบาป บางคนมัดไว้เฉพาะเวลากลางคืน บางคนไม่ชอบให้สัตว์อยู่ในบ้าน และบางคนไม่ได้เลี้ยงจึงไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าว

3.3.7 การไม่หย่าสุนัขให้โมโหหรือการไม่เข้าไปเล่นกับสุนัขจรจัดหรือสุนัขที่ไม่ทราบประวัติการฉีดวัคซีน พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจากรู้สึกสนุกกับการเล่นกับสุนัขหรือแมว และสุนัขหรือแมวบางตัวน่ารักจึงเข้าไปเล่นด้วย

3.3.8 การไม่ช่วยล้างกอนสุนัขและแมวเมื่อมีอะไรติดคอ พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วย สงสารสัตว์ บางคนช่วยเฉพาะสุนัขหรือแมวของตนเอง แต่ถ้าเป็นสัตว์ของคนอื่นไม่ได้ช่วย

3.3.9 การล้างแผล ใส่ยา การกักสุนัขหรือแมวไว้ดูอาการอย่างน้อย 10 วัน หรือ การจดจำลักษณะสัตว์เมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ข่วน เลีย พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วย ไม่ทราบว่าเมื่อถูกสุนัขกัดต้องทำอะไร บางคนคิดว่า การล้างแผลแล้วจะทำให้เกิดการติดเชื้อที่มือ เมื่อถูกกัดจึงไปพบแพทย์เท่านั้น บางคนไม่ได้ไปพบแพทย์เนื่องด้วยคิดว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ

3.3.10 การชักชวนเพื่อนบ้านให้นำสุนัขหรือแมวไปฉีดวัคซีนและคุมกำเนิด พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องด้วยคิดว่าผู้ใหญ่บ้านประกาศให้ทราบทั่วกันแล้ว จึงไม่ต้องบอกอีก และบางครั้งมีเจ้าหน้าที่มาให้บริการตามบ้าน จึงไม่จำเป็นต้องบอก บางคนไม่ได้สนใจ ไม่มีเวลา คิดว่าเจ้าของสัตว์เลี้ยงควรเป็นผู้ดำเนินการเอง

3.3.11 การช่วยเหลือสมาชิกในครอบครัว เพื่อนบ้านเมื่อถูกสุนัขหรือแมวกัด ข่วน เลีย พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจาก ไม่มีประสบการณ์ในเหตุการณ์เหล่านี้ จึงไม่สามารถช่วยเหลือได้ ถ้าเป็นเพื่อนบ้านคิดว่าเขาดูแลตนเองได้ และเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือ บางคนไม่มีเวลา ไม่สนใจ

3.3.12 การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโรคพิษสุนัขบ้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก คิดว่าตนเองไม่มีความรู้ ไม่มีเวลา ไม่เคยได้รับการอบรมในเรื่องดังกล่าว ไม่ได้รับข่าวสารการพูดคุยกับครอบครัวและเพื่อนบ้านจะเป็นเรื่องการทำงานหาเงินมากกว่า

3.3.13 การไม่ทิ้งเศษอาหารบริเวณบ้านให้แก่สุนัขและแมวที่ผ่านไปมาบริเวณบ้าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก สงสารสุนัขที่อดอยาก บางคนให้อาหารเนื่องด้วยเป็นสุนัขที่อยู่บริเวณรั้วบ้านเดียวกัน

3.3.14 การไม่ทิ้งขยะตามที่สาธารณะเพื่อปล่อยให้ย่อยสลายเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจาก ไม่มีที่ทิ้งขยะและบางบ้านขยะมีไม่มากจึงทิ้งไว้ปล่อยให้ย่อยสลายเอง

3.3.15 การแจ้งจำนวนสุนัขและแมวแก่อาสาปศุสัตว์ และจำนวนสุนัขจรจัด พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก ไม่ทราบว่าไปแจ้งที่ไหน และไม่มีเจ้าหน้าที่มาสอบถาม บางคนไม่ได้เลี้ยงจึงไม่ได้แจ้ง

3.3.16 การตัดหัวสุนัขหรือแมวหรือการแจ้งเจ้าหน้าที่เมื่อสงสัยว่าเป็นโรคพิษสุนัขบ้า พบว่ากลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก เป็นการเสี่ยงต่อการติดเชื้อ บางคนกลัวถูกกัด จึงหลีกเลี่ยง บางคนเรียกเพื่อนบ้านให้มาช่วยกันกำจัดทิ้ง บางคนไม่แน่ใจว่าจะเป็นสุนัขบ้าหรือไม่จึงปล่อยไป แต่บอกให้เพื่อนบ้านระวัง

3.3.17 การเคยเป็นเจ้าหน้าที่อาสาโครงการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก มี อสม.ทำหน้าที่นี้อยู่แล้ว บางคนไม่ทราบว่ามีการนี้ ไม่มีผู้ชักชวนหรือแนะนำ บางคนคิดว่าไม่ใช่หน้าที่ของตน บางคนคิดว่าตนเองอายุมากแล้ว บางคนไม่มีเวลาเนื่องจากต้องทำงาน

3.4 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ พบว่า

3.4.1 การลดค่าใช้จ่ายเงินจากการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า การลดโอกาสตาย การสัมผัส ความปลอดภัยจากโรคพิษสุนัขบ้าและการได้รับความรู้ในเรื่องโรคพิษสุนัขบ้า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ เนื่องจากไม่ทราบและไม่เข้าใจทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประชาสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่

3.4.2 การมีส่วนร่วมไม่ได้ทำให้ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่เพิ่มขึ้น เนื่องจากเจ้าหน้าที่มีงานหลายอย่างที่ต้องปฏิบัติอยู่แล้ว และเจ้าหน้าที่จะมาในช่วงรณรงค์ฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเพียงปีละ 1 ครั้งเท่านั้น

3.4.3 การยอมรับจากชุมชนในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องด้วยเป็นสิ่งที่เกินความคาดหว้ง และคิดว่าเป็นผู้น้อย นอกจากนี้บางคนคิดว่าตนเองอายุมากแล้ว ควรเป็นบทบาทของคนหนุ่มสาว ซึ่งบุคคลเหล่านี้สามารถทำได้ดีกว่าผู้สูงอายุ

3.5 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในการประเมินผล พบว่า

3.5.1 การรับทราบว่าในหมู่บ้านไม่มีข่าวของโรคพิษสุนัขบ้า การได้มีส่วนร่วมในการสังเกตว่าในหมู่บ้านไม่มีการทุบตีหรือละทิ้งสุนัขในหมู่บ้าน การสังเกตการให้ความร่วมมือระหว่างประชาชนและเจ้าหน้าที่ในโรคพิษสุนัขบ้า การทราบจำนวนของคนในหมู่บ้านที่เคยถูกสุนัขหรือแมวกัด การสังเกตและนับจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการฉีดวัคซีน การสังเกตและ

นับจำนวนสุนัขหรือแมวที่ไม่ได้รับการคุมกำเนิด กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจาก ไม่มีเวลา เพราะต้องไปทำงาน บางคนไม่ได้สนใจและคิดว่ามี อสม. ทำอยู่แล้ว

3.5.2 การสังเกตสุนัขหรือแมวที่คุมกำเนิด กลุ่มตัวอย่างไม่มีส่วนร่วมเนื่องจากไม่สามารถสังเกตได้

3.5.3 การถามเพื่อนบ้านถึงสาเหตุของการไม่นำสุนัขหรือแมวไปรับการฉีดวัคซีน กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจาก ไม่มีเวลาและคิดว่าสุนัขของผู้อื่นได้รับการฉีดวัคซีนแล้วจึงไม่ถาม

3.5.4 การติดตามผู้ที่ถูกสุนัขกัดเพื่อติดตามคู่อการ กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มีส่วนร่วมเนื่องจากไม่มีเวลา ไม่ได้ติดตาม ไม่ได้สนใจและไม่มีโอกาสไปพบผู้ที่ถูกสุนัขกัด

3.6 ปัญหาอุปสรรคของการมีส่วนร่วมในด้านอื่นๆ พบว่ากลุ่มตัวอย่างต้องการที่จะให้บริการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเป็นบริการฟรี ถ้าสุนัขป่วยจะปล่อยให้ตายเอง ประชาชนจะสนใจโรคอื่น เช่น โรคเอดส์ โรคไข้เลือดออกมากกว่าโรคพิษสุนัขบ้า หมู่บ้านดังกล่าวเคยมีลิงที่ถูกฆ่าตาย แล้วชาวบ้านนำมารับประทาน ซึ่งตอนหลังได้นำไปตรวจพบว่าป่วยเป็นโรคพิษสุนัขบ้า จึงต้องการให้มีการอบรมชาวบ้านก่อนการรณรงค์เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ประชาชน 1 สัปดาห์ หรือมีการประชาสัมพันธ์หลายๆ ครั้ง เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจเกี่ยวกับปัญหาของโรคพิษสุนัขบ้า ประชาชนบางคนเชื่อว่า เมื่อถูกสุนัขบ้ากัด ให้ฆ่าแล้วนำตับของสุนัขมารับประทาน จะป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าได้